

мъкъ е имало подъ него, та му зашемети главата, или пъкъ така се приструваше . . . но не мърдаше много. Смѣшно, ама забравихъ, че имамъ не една, а две пушки, та съ единъ доста голѣмичъкъ камъкъ . . . После вземахъ пълнитѣ матери, неговата и моята пушка и по сжщата пѣтека — къмъ насъ . . . Бѣхъ на рѣката, но още не съмъ пилъ вода.

Съ притаенъ дѣхъ войницитеѣ слушаха приключението на дѣда Христа. Забравиха като че ли за жаждата си. Тѣмъ се струваше нѣкакъ свидно да пиятъ сега отъ водата, доставена съ такава жертва отъ стария имъ другаръ.

. . . . .

На утрото, подъ блѣсъка на грѣйналото слънце, героитѣ на патрула весело махаха ржце назадъ къмъ скалистия превалъ. Тамъ, по тѣсната козя пѣтека се движеше човѣкъ, малъкъ като точка. Все пакъ се забеляза какъ, преди да мине оттатъкъ превала, тази точка се спрѣ, въ отговоръ махна съ ржка. Това бѣше водоносецътъ дѣдо Христо. Награденъ съ месецъ отпускъ и кръстъ за храбрость, той заминаваше къмъ огнището на своитѣ близки.